

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobkyně: Ing. J.U.**, bytem X, *zastoupené JUDr. Janem Gallivodou, advokátem se sídlem Nerudova 5, Plzeň*, proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, **za účasti** osoby zúčastněné na řízení: **FADIS OSIVA s.r.o.**, Domažlická 36, Horšovský Týn, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11.3.2011, čj. DSH/707/11,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobou podanou soudu osobně dne 18.5.2011 se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 11.3.2011, čj. DSH/707/11, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Rozhodnutím ze dne 11.3.2011, čj. DSH/707/11, Krajský úřad Plzeňského kraje podle § 90 odst. 5 spr. ř. zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Horšovský Týn ze dne 8.11.2010, čj. 15156/2010/DSH, jímž byl zamítnut návrh žalobkyně na vydání předběžného opatření, aby vlastníkoví pozemku parc. č. 1315/7 v k.ú. Horšovský Týn a také vlastníkoví nepovolené pevné překážky na veřejně přístupné účelové komunikaci, tedy společnosti FADIS OSIVA s.r.o., se zakázalo uzamykat pevnou překážku – ocelovou závoru

umístěnou na komunikaci parc. č. 1315/7 v k.ú. Horšovský Týn u sjezdu ze silnice III. tř. č. 19357.

Pozemní komunikace jsou upraveny zákonem č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*zákon o pozemních komunikacích*“).

Postup správních orgánů je upraven zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*správní řád*“ nebo „*spr. ř.*“).

V žalobě žalobce namítá, že žalobou napadené rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, jelikož se žalovaný nevypořádal se všemi odvolacími důvody. Navíc za účelem zjištění objektivních skutečností žalovaný ani neprovedl žádný z žalobkyní navrhovaných důkazů (= výpověď svědka Vogeltanze, jenž byl opakovaně přítomen situacím, kdy předmětná závora byla uzamčena) a ani se nevypořádal s předloženými důkazy (viz fotografie uzamčené brány). Podle názoru žalobkyně žalovaný neučinil vše, aby byl řádně zjištěn skutečný stav věci. Žalobkyně se rovněž domnívá, že věc byla nesprávně právně posouzena, pokud jde o definici účelové komunikace a pevné překážky v souladu s platnou právní úpravou.

Žalovaný správní orgán se k žalobě vyjádřil tak, že prvoinstanční správní orgán v rámci řízení zjistil, že pozemky žalobkyně jsou, dokonce lépe, přístupné ze strany od chatové osady „V Podhájí“. Toto potvrdila i žalobkyně v odvolání ze dne 14.12.2010 k čj. 15156/2010/DSH (poř. č. 11, list. č. 31, poslední řádek). V tomto případě existuje alternativa jiného přístupu a příjezdu a tedy sporná cesta není nutnou a ničím nenahraditelnou komunikační potřebou. Navíc prvoinstanční správní orgán přezkoumal stav na místě samém, přičemž zjistil, že závora není stejně jako při předchozích kontrolách uzavřena, natož uzamčena, tzn. netvoří pevnou překážku. Pozemek (pole) žalobkyně parc. č. 1773 v k.ú. Horšovský Týn se nachází mezi ostatními pozemky a je k němu přístup a příjezd pouze přes jiné polní parcely, nikoliv prostřednictvím cesty (komunikace). K poli – lánu jakožto celku existují dvě přístupové komunikace, k poli – pozemku žalobkyně parc. č. 1773 v k.ú. Horšovský Týn přístupová a příjezdová komunikace neexistuje. Tento problém už není ale v působnosti silničního správního úřadu a ani zpřístupnění pozemku nelze silničním správním úřadem vyžadovat.

Při jednání před soudem dne 24.9.2012 zástupce žalobkyně zejména odkázal na argumentaci uplatněnou výše a žalovaný správní orgán přestřel těchto pět bodů: 1. v daném případě tu není tzv. nutná komunikační potřeba, 2. v daném případě se nejedná o prosazování tzv. veřejného zájmu, 3. údajná účelová komunikace nenapojuje pozemek žalobkyně na ostatní pozemní komunikace, 4. předchozí stanovisko krajského úřadu v dané záležitosti vycházelo z jiných skutkových okolností a z jiného stavu judikatury a 5. napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné, neboť je tam vyjádřen klíčový problém existence alternativy dopravního spojení a potom jsou veškeré další argumenty více či méně zástupné. K tomu zástupce žalobkyně uvedl, že žalobkyně zde veřejný zájem spatřuje především v naplňování a ochraně svého vlastnického práva.

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*soudní řád správní*“ nebo „*s.ř.s.*“).

Podle § 61 odst. 1 spr. ř. správní orgán může z moci úřední nebo na požádání účastníka před skončením řízení rozhodnutím nařídit předběžné opatření, je-li třeba, aby byly zatímně upraveny poměry účastníků, nebo je-li obava, že by bylo ohroženo provedení exekuce. Předběžným opatřením lze účastníkovi nebo jiné osobě přikázat, aby něco vykonal, něčeho se zdržel nebo něco strpěl, anebo zajistit věc, která může sloužit jako důkazní prostředek, nebo věc, která může být předmětem exekuce.

– 1 –

Soud se nejprve zabýval tím, zda podaná žaloba je přípustná.

Je třeba zauvažovat o tom, zda žaloba není nepřípustná proto, že se domáhá přezkoumání rozhodnutí, které je ze soudního přezkumu vyloučeno jako úkon správního orgánu předběžné povahy [§ 68 písm. e) ve spojení s § 70 písm. b) s.ř.s.]. K posuzování úkonů správních orgánů předběžné povahy se Nejvyšší správní soud vyslovil hlavně v rozsudku jeho rozšířeného senátu ze dne 27.10.2009, čj. 2 Afs 186/2006-54, publikovaném pod č. 1982/2010 Sb. NSS. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu rovněž postupně některá rozhodnutí správních orgánů předběžné povahy, která byla vyloučena ze soudního přezkumu, pod ochranu samostatně poskytovanou ve správním soudnictví vrátil.

Soudní praxe zdůrazňuje, že při výkladu a aplikaci výluky soudního přezkumu správních úkonů předběžné povahy je nutno postupovat nanejvýš obezřetně; použitelnost této výluky je dále limitována i tím, že jednotlivec má právo na soudní ochranu, která však musí být včasná a účinná.

V daném případě jde o zamítnutí žádosti o nařízení předběžného opatření podle § 61 spr. ř. V takovém případě se vede řízení ve věci samé a paralelně vedle něj, ale na něm závislé řízení o žádosti o nařízení předběžného opatření. Řízení ve věci samé a řízení o žádosti o nařízení předběžného opatření (jež má akcesorickou povahu) mají ovšem relativně samostatný okruh účastníků. Ne každý, kdo je účastníkem řízení o žádosti o nařízení předběžného opatření, je účastníkem řízení ve věci samé. Ne každý by tedy mohl brojit proti zkrácení svých práv postupem či rozhodnutím správního orgánu v řízení o žádosti o nařízení předběžného opatření až v rámci žaloby proti rozhodnutí ve věci samé. Doplnkově lze konstatovat, že správní řád u rozhodnutí o žádosti o nařízení předběžného opatření připouští nejen samostatné odvolací, ale i – zhruba řečeno – samostatné přezkumné řízení, a že rozhodnutí [o odvolání proti rozhodnutí] o žádosti o nařízení předběžného opatření podle § 61 spr. ř. není soudní praxí z přezkumu soudem explicitně vyloučeno. Na tom nic nemění ani to, že – značně specifické – rozhodnutí Ministerstva financí o předběžném opatření podle § 34 zákona č. 363/1999 Sb., o pojišťovnictví, vyloučeno ze soudního přezkumu bylo (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 5.10.2004, čj. 6 A 119/2001-74, publikované pod č. 434/2005 Sb. NSS).

Senát zdejšího soudu, který tuto věc projednává a rozhoduje, má tudíž za to, že předmětné rozhodnutí správního orgánu ze soudního přezkumu jako úkon podle § 70 písm. b) s.ř.s. není vyloučeno.

Tento senát tak prakticky navazuje na názor vyslovený senátem zdejšího soudu, který projednával a rozhodoval věc vedenou pod sp. zn. 57A 3/2010 a který sice měl předběžné opatření vydané podle § 61 odst. 1 spr. ř. za rozhodnutí předběžné povahy, ale protože dopad onoho opatření, pokud jde o zásah do vlastnického práva, do majetkové sféry, shledal za natolik významný, soudní přezkum onoho předběžného opatření připustil.

Soud má tudíž za to, že podaná žaloba je přípustná.

– 2 –

Jelikož podaná žaloba byla shledána přípustnou, soud se dále zabýval její důvodností.

V daném případě je třeba mít neustále na zřeteli, že se tu jedná o zamítnutí žádosti o nařízení předběžného opatření podle § 61 spr. ř.

Ze správních spisů soud zjistil, že žalobkyně svou žádost o nařízení předběžného opatření odůvodnila tím, že na pozemku parc. č. 1315/7 v k.ú. Horšovský Týn, který je součástí veřejně přístupné účelové komunikace, byla umístěna uzamykatelná závora. Závora je pevnou překážkou ve smyslu § 29 zákona o pozemních komunikacích a byla na komunikaci umístěna bez povolení silničního správního úřadu. Tím bylo zamezeno vjezdu na veřejně přístupnou účelovou komunikaci, kterou užívá navrhovatelka jako jedinou přístupovou cestu pro účely obhospodařování svých zemědělských pozemků v k.ú. Horšovský Týn. Závoru na pozemek parc. č. 1315/7 v k.ú. Horšovský Týn umístila společnost FADIS OSIVA s.r.o. Navrhovatelka užívá pozemek parc. č. 1315/7 v k.ú. Horšovský Týn jako příjezdovou komunikaci ke svému pozemku parc. č. 1773 v k.ú. Horšovský Týn, ke kterému není možné se dostat přes jinou příjezdovou komunikaci. Nepovolená pevná překážka (uzamčená závora) brání navrhovatelce v pokojném užívání její nemovitosti a zároveň ji omezuje v právech zaručených Listinou základních práv a svobod. Současně také nemožností přístupu na její nemovitosti vzniká navrhovatelce škoda, neboť je jí pevnou překážkou znemožněno užívat a obhospodařovat její nemovitosti.

Své rozhodnutí ze dne 8.11.2010, čj. 15156/2010/DSH, o zamítnutí žádosti o nařízení předběžného opatření, odůvodnil Městský úřad Horšovský Týn tím, že byl opětovně přezkoumán stav na místě samém, přičemž bylo zjištěno, že závora není stejně jako při předchozích kontrolách uzavřena, natož uzamčena. Stejně tak bylo opětovně zjištěno, že pozemky navrhovatelky jsou, dokonce lépe, přístupné ze strany od chatové osady „V Podhájí“, takže tvrzení navrhovatelky, že její pozemky nejsou přístupné jinudy než přes pozemky nalézající se za předmětnou závorou, se nezakládá na pravdě. V neposlední řadě je pak městský úřad vázán právním názorem Krajského úřadu Plzeňského kraje, který v odvolacím řízení potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Domažlice, který rozhodnutím ze dne 28.8.2009, čj. OD-6304/09-23173/2009/San zamítl žádost o nařízení odstranění nepovolené pevné překážky – ocelové závory umístěné na pozemku parc. č. 1315/7 v k.ú. Horšovský Týn s odůvodněním, že v tomto případě se nejedná o pevnou překážku.

Své odvolání proti rozhodnutí městského úřadu ze dne 8.11.2010, čj. 15156/2010/DSH, odůvodnila žalobkyně zejména tím, že předmětná ocelová závora je pevnou překážkou ve smyslu § 29 zákona o pozemních komunikacích. Na umístění této závory nebylo vydáno povolení silničního správního úřadu, což je v případě pevných překážek na účelové komunikaci třeba. Není pravdou, že závora není uzamčena. Bez ohledu na to, zda je či není uzamčená, tvoří ocelová

závora tzv. pevnou překážku na pozemní komunikaci ve smyslu § 29 zákona o pozemních komunikacích. Cesta nacházející se na pozemku parc. č. 1315/7 v k.ú. Horšovský Týn, kterou odvolatelka i její předci používali pro obhospodařování vlastních pozemků, je účelovou komunikací dle § 7 zákona o pozemních komunikacích. To, že jde o účelovou komunikaci, ve svém rozhodnutí ze dne 28.8.2009, čj. OD-6304/09-23173/2009/San, vyřešil jako předběžnou otázku Městský úřad v Domažlicích. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí vyplývá, že pozemek parc. č. 1315/7 v k.ú. Horšovský Týn je účelovou komunikací a při umisťování překážek na takovéto komunikaci je třeba se řídit zákonem o pozemních komunikacích. Tento názor potvrdil i Krajský úřad Plzeňského kraje ve svém rozhodnutí ze dne 19.1.2010, čj. DSH/15166/19. Odvolatelka navrhuje vycházet z rozsudků Nejvyššího soudu ze dne 7.10.2003, sp. zn. 22 Cdo 2191/2002, a ze dne 15.11.2000, sp. zn. 22 Cdo 1868/2000. Skutečnost, zda je závora uzamčena či nikoliv, by neměla být rozhodující pro tento případ, neboť ocelová závora je pevnou překážkou ve smyslu zákona o pozemních komunikacích. To, že je pozemek odvolatelky přístupný i z jiné komunikace, je nerozhodující. Klíčové je, že komunikace na pozemku parc. č. 1315/7 v k.ú. Horšovský Týn je účelovou komunikací a nikdo nemá právo, byť se komunikace nachází na soukromém pozemku, omezovat jiné osoby v jejím užívání. Městský úřad Horšovský Týn rozhodl v rozporu s platnou právní úpravou a ustálenou judikaturou.

Své rozhodnutí ze dne 11.3.2011, čj. DSH/707/11, o zamítnutí odvolání a potvrzení odvoláním napadeného rozhodnutí, odůvodnil Krajský úřad Plzeňského kraje tím, že prvoinstanční správní orgán neshledal z opakovaných kontrol, že by byla závora uzavřena ani uzamykána, a proto nebyl dán důvod nařizovat její odstranění a tedy nemůže předběžným opatřením uložit, aby byla závora odstraněna. Na fotografiích předložených odvolatelkou, na nichž je závora uzavřená, je uveden datum 23.3.2010, v řízení vedeném prvoinstančním správním orgánem nebylo zjištěno uzamykání závory. Samotná konstrukce otevřené závory je umístěna mimo komunikaci a netvoří pevnou překážku ve smyslu § 29 zákona o pozemních komunikacích, neboť na komunikaci touto skutečností není vytvořena fyzicky žádná zábrana. Prvoinstanční správní orgán dále zjistil, že pozemky odvolatelky jsou přístupné od chatové oblasti „V Podhájí“. S tímto konstatováním odvolatelka vyslovila souhlas, když ve svém odvolání uvedla: „To, že je pozemek stěžovatelky přístupný i z jiné komunikace, je nerozhodující“. Pozemek, který je v soukromém vlastnictví, lze uznat za veřejně přístupnou účelovou komunikaci za předpokladu, že byl věnován výslovně projeveným nebo konkludentním [projevem] a užívání slouží k trvalému uspokojení nutné komunikační potřeby, tzn. kdy neexistuje jiný alternativní přístup (příjezd). Dále bylo zjištěno, že vlastníkem pozemku parc. č. 1315/7 v k.ú. Horšovský Týn je dle informací z katastru nemovitostí Česká republika, správu nemovitosti ve vlastnictví státu vykonává Pozemkový fond České republiky a nikoliv společnost FADIS OSIVA s.r.o. Proto ani nemohl prvoinstanční správní orgán vyhovět návrhu odvolatelky a nařídít společnosti FADIS OSIVA s.r.o. jakožto vlastníku pozemku parc. č. 1315/7 v k.ú. Horšovský Týn zakázat uzamykat pevnou překážku – ocelovou závoru, když vlastníkem uvedeného pozemku není.

K tomu soud uvádí, že předběžné opatření je upraveno v dílu 4 hlavy VI části druhé správního řádu [„Zajištění účelu a průběhu řízení“]. Podle § 58 spr. ř., který je úvodním ustanovením k dílu o zajištění účelu a průběhu řízení, správní orgán užije zajišťovací prostředky (§ 59 až 63 a § 147) pouze v případech, kdy to vyžaduje, a v rozsahu, v jakém to vyžaduje zajištění průběhu a účelu řízení. V těchto intencích je podle názoru soudu nutno přistupovat také k důvodům nařízení předběžného opatření (§ 61 odst. 1 věta první spr. ř.), tj. *je-li třeba, aby byly*

zatímně upraveny poměry účastníků, nebo – o což v přezkoumávané věci evidentně nejde – je-li obava, že by bylo ohroženo provedení exekuce. Podmínce *je-li třeba* rozumí soud tak, že nebude-li předběžné opatření nařízeno, hrozí účastníkovi řízení újma. Při rozhodování o nařízení předběžného opatření musí správní orgán pochopitelně zkoumat, zda hrozící újma je dostatečně vážná, resp. musí zvážit, jaká je proporcionalita újmy hrozící účastníkovi řízení k újmě, která by mohla vzniknout tomu, kdo podle předběžného opatření má něco vykonat, něčeho se zdržet nebo něco strpět.

Posouzení, zda je zde potřeba *zatímní* úpravy poměrů účastníků, závisí na okolnostech konkrétního případu. Má-li být předběžné opatření nařízeno, musí být potřeba *zatímní* úpravy právních poměrů účastníků prokázána. U ostatních okolností významných pro nařízení tohoto předběžného opatření postačí, že budou alespoň osvědčeny (tedy že se s ohledem na okolnosti případu jeví jako pravděpodobné).

Předběžným opatřením nelze prejudikovat rozhodnutí ve věci samé.

V právě přezkoumávané věci se řeší zamítnutí žádosti o nařízení předběžného opatření – zákazu uzamykat ocelovou závoru, ne zamítnutí žádosti o odstranění pevné překážky – ocelové závory. Pro rozhodování o žádosti o nařízení předběžného opatření bylo proto v tomto případě rozhodné, zda žalobkyni hrozila újma (a to vážná újma) plynoucí z toho, že by se nemohla dostat na svůj pozemek parc. č. 1773 v k.ú. Horšovský Týn. Prokázalo-li by se, že na svůj pozemek má přístup jen přes pozemek parc. č. 1315/7 v k.ú. Horšovský Týn, bylo by možno uvažovat o naplnění důvodu k nařízení jí požadovaného předběžného opatření, prokázalo-li se, že na svůj pozemek má přístup také z opačné strany, tj. od chatové osady v lokalitě Podhájí, nelze mít za to, že by se na svůj pozemek parc. č. 1773 v k.ú. Horšovský Týn dostat nemohla a že by jí v důsledku toho nějaká újma mohla hrozit.

V žádosti o nařízení předběžného opatření tedy měla žalobkyně mj. vyličit rozhodující skutečnosti odůvodňující nařízení předběžného opatření. V tomto smyslu žalobkyně v žádosti o nařízení předběžného opatření uvedla vlastně jen to, že k jejímu pozemku parc. č. 1773 v k.ú. Horšovský Týn se není možné dostat přes jinou příjezdovou komunikaci a že nepovolená pevná překážka (uzamčená závoru) jí brání v pokojném užívání její nemovitosti. K tomu se správní orgán I. stupně vyjádřil tak, že bylo opětovně zjištěno, že pozemky navrhovatelky jsou, dokonce lépe, přístupné ze strany od chatové osady „V Podhájí“, takže tvrzení navrhovatelky, že její pozemky nejsou přístupné jinudy než přes pozemky nalézající se za předmětnou závorou, se nezakládá na pravdě. Na to žalobkyně v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně namítla, že to, že je její pozemek přístupný i z jiné komunikace, je nerozhodující. K tomu se odvolací správní orgán vyjádřil tak, že odvolatelka vyslovila souhlas s konstatováním prvoinstančního správního orgánu, že zjistil, že pozemky odvolatelky jsou přístupné od chatové oblasti „V Podhájí“. Podle názoru soudu správní orgán I. stupně vyvrátil tvrzení žalobkyně obsažené v žádosti o nařízení předběžného opatření a odvolací správní orgán došel k adekvátnímu závěru z vyjádření žalobkyně obsaženého v předmětném odvolání. Na tom nemůže nic změnit ani relativizující vyjádření žalobkyně obsažené v žalobě a na tom by nemohlo nic změnit ani eventuální vyjádření žalobkyně při jednání před soudem, a to už proto ne, že tato vyjádření se navzdory povinnosti žalobkyně upravené v § 52 větě první spr. ř. do dispozice správních orgánů nedostala ani v řízení před správním orgánem I. stupně, ani v řízení o podaném odvolání.

Vzhledem k uvedenému je soud oproti žalobkyni přesvědčen o tom, že žalovaný správní orgán učinil dostatečná skutková zjištění pro rozhodnutí [o odvolání proti rozhodnutí] o žádosti o nařízení předběžného opatření. Soud se neztotožňuje s žalobkyní ani v tom, že pro rozhodování o nařízení předběžného opatření by nějakou relevanci mělo mít posouzení souladu definice účelové komunikace a pevné překážky s platnou právní úpravou.

K žalobním bodům třeba dále uvést, že je skutečností, že se žalovaný nevypořádal se všemi odvolacími důvody a že neprovedl důkaz výsledkem svědka Vogeltanze (s fotografiemi uzamčené brány se ovšem vypořádal). K tomu soud uzavírá, že správní orgány v daném případě pochybily tím, že dostatečně nerozlišily to, co v tomto případě je pro rozhodování o žádosti o nařízení předběžného opatření podstatné, od toho, co je tu jenom doplňkové, a že odvolací správní orgán některé námitky uvedené v odvolání pominul [místo toho, aby konstatoval, že pro řízení o nařízení požadovaného předběžného opatření jsou irelevantní (totéž lze říci ke svědeckému výsledku)]. Tato pochybení však představují toliko takové vady řízení, které nemohly mít za následek nezákonnost rozhodnutí o žádosti o nařízení předběžného opatření jako takové, protože z ničeho neplyne, že v případě, že by se jich správní orgány či odvolací správní orgán nedopustily, by napadené rozhodnutí odvolacího správního orgánu a/nebo rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jež mu předcházelo, bylo jiné.

Napadené rozhodnutí žalovaného není ani nepřezkoumatelné; argumentace soudu je uvedena výše v tomto rozsudku, pojem nepřezkoumatelnost je vysvětlen v judikatuře Nejvyššího správního soudu.

Vzhledem k uvedenému má soud za to, že podaná žaloba není důvodná.

Jelikož žaloba nebyla shledána důvodnou, soud ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Žalobkyně navrhla, aby soud provedl dokazování listinami [= rozhodnutími Městského úřadu Domažlice ze dne 28.8.2009, čj. OD-6304/09-23173/2009/San, a Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 19.1.2010, čj. DSH/15166/09, fotografiemi uzamčené brány ze dne 23.3.2010, zobrazeními účelové cesty vedoucí přes pozemek parc. č. 1315/7 v k.ú. Horšovský Týn na mapě ČÚZK a na internetu (Mapy.cz) a seznamem parcel Podhájí] a dále její účastnickou výpovědí. K tomu zástupce žalobkyně při jednání před soudem uvedl, že těmito důkazními prostředky mají být prokázána v žalobě uplatněná tvrzení žalobkyně týkající se zejména přístupu k jejímu pozemku ze strany V Podhájí (včetně bližšího vyjádření k této skutečnosti). Jelikož v tomto ohledu se správní orgány mohly vypořádávat pouze s tím, co v řízení před nimi uvedla žalobkyně (která nejprve popírala možnost dostat se k jejímu pozemku jinudy, ale následně to připustila), rozhodl soud, že jí navržené důkazy neprovede, protože by správním orgánům sotva bylo možné dávat za vinu, že se ve správním řízení nevyrovnaly s tím, co v této záležitosti žalobkyně navrhla, označila, předložila či vypověděla až v následném řízení před soudem.

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci,

který ve věci úspěch neměl. Žalovaný správní orgán se však práva na náhradu těchto nákladů vzdal, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 24. září 2012

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková